

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ คือ การเขียนแบบบรรยาย แบบเล่าเหตุการณ์และแบบจุดใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้เลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยในชั้นแรกสุ่มโรงเรียนด้วยการสุ่มอย่างง่ายจากกลุ่มโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 กลุ่ม โดยทำการสุ่มมากลุ่มละ 1 โรงเรียน จำนวนรวมทั้งสิ้น 8 โรงเรียน ในแต่ละโรงเรียน สุ่มนักเรียนมา 1 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างประชากร จำนวนทั้งสิ้น 401 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบ 2 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มี 80 ข้อ โดยวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะละ 20 ข้อ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ แบ่งเป็น 3 ตอน

- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย
 ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์
 ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจูงใจ

แบบสอบทั้งสองฉบับผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านได้พิจารณาความเหมาะสมในการใช้ภาษา และความถูกต้องของด้านเนื้อหา และผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 2 ครั้ง ได้แบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งหมดจำนวน 80 ข้อ มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.76 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.23-0.76 มีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งสองฉบับเท่ากับ 0.96 และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ตอนที่ 1 มีค่าความยาก 0.54 มีค่าอำนาจจำแนก 0.27 ตอนที่ 2 มีค่าความยากเท่ากับ 0.55 มีค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 0.28 ตอนที่ 3 มีค่าความยากเท่ากับ 0.50 มีค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 0.27 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.70 หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบทั้งสองฉบับไปทดสอบตัวอย่างประชากร จำนวนทั้งสิ้น 401 คน แล้วนำกระดาษคำตอบของกลุ่มตัวอย่างประชากร มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ แล้วนำมาคำนวณหาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 51.76 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 28.88 ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์ระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 55.69 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 32.12 ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจูงใจระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 46.45 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 20.12 อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นนำมาอภิปรายได้ดังนี้

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างประชากร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย แบบเล่าเหตุการณ์ และแบบจูงใจ เท่ากับ 51.76, 55.69 และ 46.45 ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และแบบเล่าเหตุการณ์ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ตามเกณฑ์การวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ แต่ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจูงใจ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในบรรดาการเขียนทั้ง

3 ประเภทนี้ การเขียนแบบจูงใจเป็นการเขียนที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด (P.H. Kegley cited in George Engelhard, Jr. et al., 1991: 316) ทั้งนี้ เนื่องมาจากการเขียนแบบจูงใจนั้นผู้เขียนต้องใช้แนวคิดของตัวเอง ประสบการณ์ ข้อเท็จจริง หลักฐานข้อมูลที่จะนำมาใช้อ้างอิง และยังต้องใช้ความคิดเห็นส่วนตัวมาสนับสนุนประกอบข้อความจูงใจ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิด ความเชื่อ หรือการแสดงออกตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ถ่ายทอดออกมากับงานเขียนนั้น (Thomas E. Kakonis and John Scally, 1978: 113) นอกจากนี้ ผู้เขียนต้องเรียบเรียงข้อความโดยนำเสนอข้อมูลให้ชัดเจนถูกต้องเรียงลำดับเหตุผลที่สำคัญ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 155-156) ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและวิชาภาษาอังกฤษเป็นเพียงวิชาเลือกเท่านั้น จึงทำให้นักเรียนในระดับนี้ อาจขาดการฝึกฝนทักษะทางการจูงใจนี้ และอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนในระดับนี้ไม่ค่อยมีโอกาสด้านการแสดงความคิดเห็น หรืออภิปรายในช่วงเวลาเรียน จึงทำให้นักเรียนไม่ค่อยเคยกับการแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะต่างจากการเขียนจากสิ่งที่พบเห็น หรือจากประสบการณ์ที่ประทับใจ จะทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อบรรยายหรือเล่าถึงเหตุการณ์นั้น ๆ เขียนออกมาจากสิ่งที่อยู่ในใจและสิ่งที่มองเห็น

ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายแบบเล่าเหตุการณ์ และแบบจูงใจเท่ากับ 28.88, 32.12 และ 20.12 ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีความสามารถในการเขียนทั้ง 3 ประเภทอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การเขียนภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ผู้เขียนจำเป็นต้องใช้ความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเขียนประเภทนั้น ๆ (รัตนา เล็กนุก, 2536: 142) การที่นักเรียนขาดความรู้ความสามารถในการเขียนนั้นอาจเป็นผลมาจากในโรงเรียนทั่วไปไม่ได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาทักษะเขียนโดยเฉพาะ นักเรียนจะมีโอกาสฝึกฝนเพียงบางครั้งในช่วงเวลาเรียนวิชาอังกฤษหลักเท่านั้น โดยส่วนใหญ่แล้วครูผู้สอนมุ่งเน้นที่จะสอบวิชาทักษะอ่านมากกว่าทักษะอื่น เพราะว่าข้อสอบโดยมากจะเป็นข้อสอบที่ต้องใช้ทักษะความชำนาญในการอ่านเพื่อเพิ่มประสบการณ์ให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้สอบ (จำเนียร พริบไหว, 2521: 352) นอกจากนี้การที่นักเรียนมีพื้นฐานความสามารถ

ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ (รสริน ววรรณะภักดิ์, 2531: 113-115 และศิริพร พัวพันธ์, 2532: 113-114) ก็อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรส่งเสริมให้ทาง โรงเรียนให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มเรียน

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะการเขียนทุกระดับชั้นในโรงเรียน โดยจัดให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

1.3 ควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและจูงใจให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดให้มีการแข่งขันประกวดเขียนเรียงความภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ตามเทศกาลสำคัญ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ผู้สอนควรให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียนประเภทต่าง ๆ ว่ามีลักษณะและองค์ประกอบแตกต่างกันอย่างไร โดยการใช้ทักษะการอ่านเข้ามาช่วยให้นักเรียนได้เห็นตัวอย่างของงานเขียนแต่ละประเภทนั้น ๆ จากข้อความ เรื่องสั้น ข่าว บทความ บทวิจารณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

2.2 ผู้สอนควรเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเป็นตัวอย่างง่าย ๆ ให้นักเรียนได้ศึกษา และมอบหมายงานเขียนเรียงความแต่ละประเภท โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเป็นการบ้านส่ง เกี่ยวกับเรื่องราวที่น่าสนใจและน่าติดตาม จากสถานการณ์ที่เป็นประเด็นสำคัญในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนได้สนใจติดตามข่าวสารเหตุการณ์ปัจจุบัน

2.3 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเสริมที่เหมาะสมให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียน โดยให้นักเรียนส่งผลงานเขียนเรียงความเพื่อนำเสนอในรูปแบบของนิทรรศการผลงานเขียนแต่ละประเภท

2.4 สำหรับผู้สอนควรเพิ่มพูนทักษะความรู้และประสบการณ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ทันตัวอยู่เสมอ ด้วยการเข้าร่วมในการอบรม สัมมนา หรือประชุมเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน การสอนเขียน หรืออื่น ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำความรู้กลับมาใช้กับการเรียนการสอนเขียน

2.5 ผู้สอนควรให้ความสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียนให้มากขึ้นกว่าเดิม เพราะปัจจุบันนี้มีการเรียนการสอนด้านทักษะเขียนนี้น้อย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษกับทักษะต่าง ๆ ตามลักษณะประเภทของข้อความ เช่น ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดจูงใจ กับความสามารถในการเขียนแบบจูงใจ เป็นต้น

3.2 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้น หากมีการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ

3.3 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกปฏิบัติการภาษาที่จะสามารถช่วยให้มีความชำนาญในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น

3.4 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่มีการผสมผสานรูปแบบของประเภทของการเขียนเข้าด้วยกันหลายประเภท เพื่อให้งานเขียนนั้นสมบูรณ์ เนื่องจากงานเขียนที่มีคุณภาพแต่ละชิ้นไม่ได้เกิดจากการใช้รูปแบบของงานเขียนประเภทเดียว

3.5 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะเฉพาะของงานเขียนแต่ละประเภท ให้ผู้เรียนได้เข้าใจรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภท